

18.7.2021, Telecí

Ve jménu Boha Otce i Syna i Ducha svatého.

POZDRAV Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho i Pána Ježíše Krista.

INTROIT Pokorní budou jíst dosyta, budou chválit Hospodina ti, kdo se na jeho vůli dotazují. Vaše srdce bude žít navždy. Rozpomenu se a navrátí se k Hospodinu všechny dálavy země. Tobě se budou klanět všechny čeledi pronárodů. Vždyť Hospodinu náleží kralovat, i nad pronárody vládnout. Ž 22, 27-29

PÍSEŇ 673 Dej odvahu včas slyšet

VSTUPNÍ MODLITBA

Bože a Otče,

ty nás bereš takové, jací jsme ve svém nitru. Proč bychom čekali, až se naše srdce změní, a pak teprve šli za tebou? Ty je přece proměňuješ. Ty zažiháš oheň i v našich vychladlých srdcích. Projevuješ se jako ten, kdo o nás zápasí. Děkujeme, že ti nejsme lhostejní.

Proto nám nabízíš jiskru svého Ducha, abychom byli člověkem – tvým obrazem. Takovým člověkem, který žije ze vztahu s tebou, sytí se tvým Slovem, hovoří s tebou a touží tě oslavovat. Vždyť jsi s námi v každé situaci, v tichu i v hluku všedního dne. Prosíme, ať se na to umíme spolehnout. Amen.

1. ČTENÍ 2Kr 4, 42-44

PÍSEŇ 442 Pane, dnešek je den chvály

OHLÁŠKY

PŘÍMLUVNÁ MODLITBA

Pane,

prosíme Tě za všechny lidi, kterých se zmocnil smutek, úzkosti a bolest: buď s nimi a dávej jim sílu do života – a nám, prosíme, pomoz, abychom jim dovedli být nablízku a věrohodně jim vyřídili slovo tvé lásky.

Prosíme i za ty, kterých se zmocnila pýcha, ješitnost, závist nebo zloba: buď s nimi, ať se vymaní ze sobeckého sevření a nejsou zahleděni jen do sebe – a nám, prosíme, pomoz, ať jim dokážeme laskavě vyříditi slovo tvé pravdy.

Prosíme i za ty, kdo rádi vidí budoucnost černě, kdo od života ani od lidí nečekají nic dobrého: buď s nimi, aby se necítili opuštěni – a nám, prosíme, pomoz, ať jim přesvědčivě vyřídíme slovo tvé naděje. Když za ně všechny prosíme, prosíme vlastně i za sebe: vždyť sami takoví býváme. Buď uprostřed nás, Pane, a smiluj se nad námi. A společně se modlíme tak, jak jsi nás Ty sám naučil: Otče náš...

POSLÁNÍ Ten, který sestoupil, je tedy tentýž, který také vystoupil nade všechna nebesa, aby naplnil všechno, co jest. A toto jsou jeho dary: jedny povolal za apoštoly, jiné za proroky, jiné za zvěstovatele evangelia, jiné za pastýře a učitele, aby své vyvolené dokonale připravil k dílu služby – k budování Kristova těla, až bychom všichni dosáhli jednoty víry a poznání Syna Božího, a tak dorostli zralého lidství, měřeno mírou Kristovy plnosti. Ef 4, 10-13

POŽEHNÁNÍ ,Hospodin tě požehná a ochrání tě, Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a bude ti milostiv, Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem.‘ Num 6, 24-26

PÍSEŇ 489 Tvé požehnání

2. ČTENÍ (ZÁKLAD KÁZÁNÍ)

Lk 9, 10-17

Když se apoštolové navrátili, vypravovali Ježíšovi, co všechno činili. Vzal je s sebou a odešli sami do města Betsaidy. Když to zástupy zpozorovaly, šly za ním; on je přijal, mluvil jim o Božím království a uzdravoval ty, kteří to potřebovali.

Schylovalo se k večeru. Tu k němu přistoupilo dvanáct učedníků a řekli: „Propust' zástup, ať jdou do okolních vesnic a dvorů opatřit si nocleh a něco k jídlu, protože jsme zde na pustém místě.“ On jim řekl: „Dejte jim jíst vy!“ Řekli mu: „Nemáme víc než pět chlebů a dvě ryby; nebo snad máme jít a nakoupit pokrm pro všechn tento lid?“ Bylo tam asi pět tisíc mužů. Řekl svým učedníkům: „Usaďte je ve skupinách asi po padesáti.“ Učinili to a rozsadili je všechny. Potom vzal těch pět chlebů a dvě ryby, vzhlédl k nebi, vzdal díky, lámal a dával učedníkům, aby je předložili zástupu. A jedli a nasýtli se všichni. A sebralo se zbylých nalámaných chlebů dvanáct košů.

Milí přátelé v Kristu,

zástupy lidu jdou za ním, on je přijímá a vypráví jim o Božím království, a ještě k tomu uzdravuje ty, kteří to potřebují. Co může být víc. A když se blížil večer, přijde k němu jeho dvanáct učedníků a vybízejí ho, aby propustil zástup do okolních vesnic a dvorů, kde najdou nocleh a něco k jídlu, neboť tam, kde jsou, nic takového není. Jsou na pustém místě. A on jim na to řekne, aby oni sami dali zástupům, co měli. A oni nic neměli. Jen pět chlebů a dvě ryby. Leda že by šli a pokrm pro všechn tento lid někde nakoupili. A toho lidu bylo asi pět tisíc. Což je poměrně dost.

A Ježíš jim nakonec řekne, aby je rozsadil ve skupinách po padesáti. A nemusel je krmit všechny najednou, nýbrž pěkně postupně. A oni tak skutečně učinili a všechny je rozsadili. A Ježíš pak vzal těch pět chlebů a dvě ryby a dál už to znáte. Vzhlédne k nebi, vzdá díky, lámal je a dává svým učedníkům, aby je předložili zástupu. Rozdělí se o to, co má, nemusí ani nic nakupovat a všichni jsou spokojení. I nají se a nasytí se a zbylých nalámaných chlebů se sebere ještě dvanáct košů. Kdo by to byl řekl a kdo by byl čekal, že to takhle nakonec dopadne. Nejdřív takové nářky, že máme málo a pak stačí ten zástup jen rozdělit, být spokojen s tím, co jest, pohlédnout k nebi, vzdát díky a rozdat, co máme. A všichni se nají i nasytí, a ještě jim zbyde. Nebo spíš zbylých nalámaných chlebů ještě zůstane dvanáct košů. Jak je to všechno možné. Jak je možné, že někdy stačí tak málo a všichni se mají dobře. Inu, jde o strach. Je nás moc, tak ať si sami seženou něco k jídlu. Ale to nevádí, stačí ten pětitisícový dav rozdělit po padesáti, což je asi sto skupin a všechno jde, když se chce. Ježíš zapojí své učedníky, naláme jim předložený pokrm a oni rozdávají dál. A všichni jsou spokojení, z pěti chlebů a dvou ryb nasýtli se i pět tisíc mužů a podle všeho jim ještě zbylo. Kdo by to byl ještě před chvílí řekl. Někdy stačí jen málo a dostane se nakonec na všechny. Ani nemusejí nikam chodit, neboť vše mají už tady, stačí se jen rozdělit. O nabízený pokrm, o vděčnost za Kristovu přítomnost.

Přítom tu nejde ani tak o to, jak nasytit pět tisíc z toho mála, co mám. Ale o to, jak naslouchat Ježíšově přítomnosti a nechat to na něm. A Kristu opravdu stačí jeho učedníci, aby jim on sám rozdělil, co má před sebou, a především vzhlédl k nebi, vzdal díky, láme a dává. Aby i oni předkládali nastoupenému nebo spíš sedícímu zástupu. Pánu Ježíši jako by šlo o jediné. Propojit pětitisícovou horizontálu, rozdělit je po padesáti skupinách, a to s vertikálou, se svou vírou, vzhlednutím k nebi, kde je i ten, jemuž jedinému patří dík za vše, co nám dává a někdy i bere, láme a dává svým učedníkům. Co však je tam nahoře v nebi tak zajímavého, že odsud i sám Ježíš bere to, co pak stačí i té pětitisícové vertikále. Je to Bůh. Kristus nemusel jen zapojovat své učedníky, aby jim dali jíst oni, ale dal jim to, za co sám poděkoval nejen nejvyššímu, ale především za to jakoby i poprosil. Jako by tu nešlo jen o nasycení pěti tisíc, což nám doteď může nahánět hrůzu, ale o vděčnost za to, jak to je a jistou pomoc shůry, odkud ten pokrm i přichází. Neboť vše máme od Boha a není špatné mu za to nejen děkovat, ale jakoby s ním tak trochu i počítat. A také jde o přemožení jistého strachu nejen z toho, co bude, ale i co je a že někdy stačí jen málo. A taky tu skoro nejde o jídlo v podobě dvou ryb a pěti chlebů, ale o jistou vděčnost za to, co je a co máme. A těch pět tisíc nemá být rozhozeno do okolních vesnic a dvorů, ale Ježíši jde hlavně o to, aby zůstali spolu a našli i společnou víru.

Tu víru, kterou jim předává i Kristus sám a která je současně spojuje jakoby v jedno. A tu víru, díky které spolu mohou i zůstat a nemusejí shánět jídlo všude možně. Ale především víru, kterou jim Ježíš ukazuje i na minimu stravy, kterou stačí jen rozdělit. A taková víra by se nám líbila. Víra, která nejen že přitáhne pět tisíc lidí a dovede je i nakrmit, ale víra, která nezůstává jen u nabízeného pokrmu, ale nabízí člověku jednak vděčnost za to, co máme, a pak i určité vzhlednutí k nebeským výšinám, odkud veškerá pomoc někdy i přichází. A Kristus nám ukazuje nejen svou víru, ale i tu, kterou pak přijímají i jeho učedníci a krmí jí i nastoupené zástupy. Ale současně víru, která není jen o nasycení, ale i o skutečné a opravdové vděčnosti. A jedli a nasýtli se všichni. Ježíš do poslední chvíle věřil, ale nebyl na to sám. Věděl, že když ten zástup rozdělí do přijatelnějších skupin, to ostatní už bude jakoby přidáno. A věděl, že víra jednak zbavuje strachu a pak dává i poznat, že nás nemusí být víc, ale že někdy jde spíš o to dojít k nejvyššímu. Jako by nás Kristus učil hlavně věřit, že všechno nakonec dobře dopadne, že není, čeho se bát a že vždycky máme dost. A pak může přijít i naše nasycení, které není jen o zahnání hladu, ale i o jistém zastavení, byť na pustém místě a připustit tam i přítomnost Boží. A tu nejen zvěstuje, ale přináší i Ježíš sám. A sebralo se zbylých nalámaných chlebů dvanáct košů. Dvanáct učedníků, dvanáct košů. Není to jen o Ježíši, je to i o každém z nás.

A není to ani o tom, kolik nás je. Všechno je o Kristově přítomnosti, nic víc a nic méně. Bůh nám svého Syna seslal proto, abychom i my mohli žít a my mu to vracíme tak, že jsme mu nejen vděční za svůj život, ale že z něho dovedeme nasytit i ty, co jsou kolem nás, a to nejen dvěma rybami a pěti chleby, ale i tou vyšší rovinou duchovní, která je i o každém z nás. A my si přitom tak nevěříme a posíláme je do okolních vesnic a dvorů, ale Ježíš tento úkol svěřuje přímo nám, ale ne tak, abychom se my postarali, ale abychom v síle moci Boží tu mohli být i spolu s ostatními. Aby nás ani ten pětitisícový dav nezašlapal, že nemají co jíst, ale mohlo jim stačit i to málo, co máme, a moc dobře přitom věděl, že nejde jen o to, ale právě o propojení jejich sytosti a naší přítomnosti, která je jen v Kristu Ježíši. Jako by Ježíšovo nasměrování tam nahoru mělo vést i nás k tomu, díky komu tu nejen jsme, ale stačí nám tak málo. Být jen chvíli spolu. A najít i nějaké společné téma, kterým nemusí být jen nabízený pokrm, z něhož stejně ještě zbyde, ale určitý tip samoty, kterou právě Kristus učí překonávat tak, že je všechny rozsadí, vzhledne k nebi, vzdá díky za to, co má a už jen rozdílí. Samoty, která by se dala zaplnit tím, že budeme chvíli spolu nebo jen s někým jiným, než jsme my sami, ale ani podle Ježíše to úplně nejde, neboť vždy je třeba i něco víc. To víc nás však čeká až tam nahoře, odkud sice něco přichází, ale my tam dojdeme, až nám i sám Kristus řekne, je čas jíst, ale i jít.